

Lejesoldater - en blomstrende forretning

"I de sidste årtier er forretningen med at leje private soldater vokset fra et specialiseret nicheforetagende og til en global handel, der ifølge FN omsætter så meget som 100 milliarder dollars på årsplan", skrev The Economist den 16. november.

Og bladet fortsætter:

"Da det amerikanske konsulat i Benghazi i Libyen blev angrebet, hyrede man Blue Mountain, et britisk firma, til at holde vagt. Da Den Afrikanske Unions styrker nogle få uger senere jog Al Shabab, en terrorgruppe, ud af Kismayo i Somalia gav sydafrikanske lejesoldater AU træning og støtte til aktionen."

The Economist hævder, at industriens vækst hovedsageligt er betalt af de vestlige regeringer, der er ivrige efter at reducere de politiske omkostninger ved selv at sende militær af sted, og at 70 procent af firmaerne er britiske eller amerikanske. Men efterhånden som de store konflikter i de sidste årtier er ved at ebbe ud, skrev bladet, søger firmaerne andre kunder i form af at beskytte private forretningsinteresser.

Da den tidligere somaliske premierminister Abdiweli Gaas på en rundtur i Puntland, hvor han kommer fra, den 31. oktober besøgte sit hjem i Puntlands største by, havnebyen Bosasso, der ligger tæt på det omdiskuterede område mellem Puntland og Somaliland, blev han beskyttet af Sterling Corporate Service – også kendt som Saracen. Saracen bevogter også olie-kilderne i Puntland, hvor et canadisk olie-firma er i færd med at bore efter olie.

FRA BLACKWATER OVER XE-SERVICE TIL ACEDEMI

"Et selskab", skrev The Economist, "er i særdeleshed rede til at tage de nye udfordringer op: Academi, en amerikansk militær gigant (som før den blev anklaget

for at have dræbt 17 civile i Irak i 2007, bar det mindre monstrøse navn Blackwater og som fra 2009 – 11, kaldte sig Xe-Service). Mere end 90 procent af firmaets indtægter kommer indtil i dag fra regeringer, men i fremtiden også kan det også være fra private selskaber.

Blandt dens tidligste kunder er energiselskaber og en hotelkæde, men ved afslutningen af dette år, forventer selskabet at have udvidet antallet af private kunder med adskillige "nye agre af kunder."

Efterhånden som markedet udvider sig, dukker der nye firmaer op, der vil have del i fortjenesten, skrev The Economist. Det drejer sig blandt andet om kinesiske firmaer, som tjener penge på at beskytte kinesere, der arbejder i blandt andet Afrika.

Mange sikkerhedsfirmaer formerer sig via knopskydning. De ansætter, træner og bevæbner lokale hjælpere, som det er let at slippe af med igen. "I juni fandt FN's overvågningsgruppe ud af", skrev The Economist, "at en privat anti-pirat-virksomhed i Somalia var den bedst udrustede styrke i regionen".

Virksomheden var startet af Erik Prince, direktør for Blackwater, Xe-Service og formentlig også for Academi.

I jagten på afkast viger danske pensi-

"Private soldiers: Bullets for hire" kalder The Economist sin artikel.

onskasser ikke tilbage for at investere i firmaer, der laver droner. Måske burde de overveje, om der ikke også var penge at tjene på lejesoldater.

Dårlig nyt for Afrika: 3000 soldater fra USA er på vej

Overskriften til denne artikel er hentet fra fredshjemmesiden, Transcend Media Service. Bag overskriften ligger der en artikel af Mark P. Fanger, som gentagne gange har skrevet om væksten i USA's militære tilstedeværelse i Afrika.

"Army Times News Service har rapporteret, at USA forventes af have mere end 3000 soldater i Afrika i 2013", skrev Fanger."

"Generalmajor David R. Hogg (som leder de amerikanske styrker i Afrika) spøjte:

"Hvad vores mission angår, er det et uudforsket område". Men tilstedeværelsen af amerikanske tropper i Afrika er ikke noget nyt, og hvad enten Hogg vil indrømme det eller ej, så er den indlysende grund at sætte

sig fast i hele kontinentet.

USA har mindst et dusin vigtige operationer, der foregår i Afrika og som kræver direkte involvering af amerikanske tropper. Ved at sikre sig, at amerikanske tropper kan

Med flyvende fæstninger som denne bombarderede USA de uigennemtrængelige jungleområder i det sydligste Somalia i 2007 i et forsøg på at ramme oprørerne, men i stedet blev først og fremmest mange uskyldige mennesker ramt af bomberegneren,

findes i ethvert hjørne af kontinentet, vil der kun være ringe risiko for, at nogen region, hvor USA's interesser kan trues, er udekædet. For eksempel har Mali oliereserver og er strategisk placeret, men det er truet af en separatistisk bevægelse mod nord. Praktisk nok er Mali også sædet for amerikanske militærovelser med betegnelsen "Atlas Accord 12", der involverer træning af Malis hær og støtte fra luften....

"Cutlaas Express" var navnet på en flåde-øvelse med det angivelige formål at jage pirater ved Somalias kyster".

I 2001 stod USA også bag oprettelsen af "Joint Task Force – Horn of Afrika" i Djibouti med det officielle mål at jage terrorister i Kenya, Somalia, Sudan, Eritrea, Etiopien, Yemen og Djibouti. "Der er operatio-

ner, der er så hemmelige, at ingen taler om det", sagde kommandørkaptajn Victor til Associated Press den 27. december 2001.

USA deltog også aktivt, da Etiopien angreb Somalia i den sidste uge af 2006. Man stillede det amerikanske satellitstyr til rådighed for den etiopiske hær. Med flyvende fæstninger deltog USA i bombardementerne af de områder i det sydligste Somalia, hvortil de islamiske styrker havde trukket sig tilbage for den avancerende etiopiske hær, og i et forgæves forsøg på at nedkæmpe dem i de tætte jungleområder sendte man også amerikanske

marinere i land.

Senere deltog USA i bekæmpelsen af den åbne opstand i Mogadishu fra februar til april i 2007. Helikoptere "fra søsiden" spredte en dødelig kemisk gift over oprørerne.

Somaliske hjemmesider har for nylig fortalt, at CIA står bag driften af to somaliske hjemmesider, som har til formål at bekæmpe Al Shabab.

Hvor mange amerikanske soldater, der befinder sig i Somalia for øjeblikket er svært at vide noget eksakt om. Men at der findes en stor CIA-tilstedeværelse med et fængsel, hvorfra fanger bliver deporteret til andre lande, er omtalt meget ofte også i vestlige medier. Hvilken rolle spiller USA egentlig i de private hære, der som Bancroft

Intersol Nr. 109 December 2012

Nyhedsbrev fra
STS International Solidarity

Borgediget 23, 1. DK-4000 Roskilde
Tlf. +45 4637 4494

ISSN 1902-6064

Postgirokonto : 069-2921
FI-konto: 8401 4202737

E-mail: sts@intersol.dk
Hjemmeside: www.intersol.dk

Intersol redigeres af bestyrelsen for STS. Ansvarshavende for dette nummer er: Vagn Rasmussen.

Oplag for Nr. 109: 500 eksemplarer.

Produktion: Eget Tryk.

Signerede artikler udtrykker ikke nødvendigvis forenings synspunkter.

Redaktion afsluttet: 27. November 2012

kæmper på regeringens side, er også ukendt. Men at USA også anvender droner i krigen mod Somalias befolkning, er ligeledes noget, der er vidt omtalt også i vestlige medier.

CIA's hemmelige aktiviteter i Somalia

Sådan hed en artikel, der i august 2011 blev offentliggjort af det amerikanske tidsskrift *The Nation*. Artiklen, der er skrevet af Jeremy Scahill, indledes således:

Jeremy Scahill i Mogadishu.

"I et hjørne af Mogadishus Aden Adde lufthavn ligger et muromkredset område henslængt for Central Intelligens Agency. Anbragt ved Det Indiske Oceans kyst ligner faciliteten et mindre samfund med mere end et dusin bygninger med høje sikkerhedsmurer beskyttet af et vagttårn i hvert hjørne. Tæt ved bygningerne ligger der otte store hangarer, og CIA har sine egne flyvemaskiner."

Og hvad bruges CIA's tilstedeværelse i Somalia så egentlig til? For at besvare dette spørgsmål var Scahill rejst til Mogadishu, inden han skrev sin artikel. Blandt de ting, han fandt ud af, var også, at der under det somaliske sikkerhedspolitiske store bygning i nærheden, var indrettet et underjordisk fængsel, som også det britiske Channel 4 har beskrevet, hvor amerikanerne og regeringen kunne indsætte fanger til "afhøring".

Scahill skrev bl.a.:

"Blandt kilderne, som bragte information til denne historie, er ledende somaliske efterretningsofficer, ledende medlemmer af Somalias Føderale Overgangsregering (TFG), tidligere fanger, der var blevet holdt i undergrundsfængslet, og adskillige velkendte somaliske analytikere og militære ledere, hvoraf nogle havde arbejdet sammen med CIA inkluderet dem fra CIA selv. En

ledende repræsentant for USA bekræftede over for the *The Nation* eksistensen af begge pladser og sagde, at "det er fuldkommen logisk, at vi har et stærkt antiterrorfællesskab med den somaliske regering".

Ifølge artiklen ser det ud til, at CIA-anlægget i Mogadishu var det største af sin art i Østafrika, og at fanger, der var blevet tilbageholdt i blandt andet Kenya, var blevet fløjet til Mogadishu og derfra videre til andre bestemmelser.

Er der nogen grund til at antage, at denne base for CIA er blevet nedlagt senere. Tværtimod må man formode, at den er blevet endnu større.

Den 24. juni 2012 skrev Press TV bl.a.:

"Den somaliske officer, Abdiwahab Mohamed Ali, har fortalt Press TV, at mindst 390 amerikanske militærpersoner herunder 38 officerer i hemmelighed er nået frem til Mogadishus internationale lufthavn i løbet af de sidste par måneder".

Husk at fortælle os, hvis du flytter!

Somalias nye regering

I slutningen af oktober og efter tilsyneladende at have overvejet og ført forhandlinger i en måneds tid meddelte Somalias nye præsident Hassan Sheik Mohamud, at han havde valgt en gammel allieret – Abdi Farah Shirdoon – som premierminister. Og den 17. oktober offentliggjorde præsidenten en liste over 10 ministre i den nye regering.

Dermed er ”vejkortet til fred i Somalia” tilsyneladende blevet fuldført. Det begyndte med underskrivelsen den 9. juni 2011 af den såkaldte Kampala-aftale, der skulle bilægge striden mellem Somalias daværende præsident og den daværende formand for parlamentet, og det er senere er fulgt op med andre erklæringer.

”Vejkortet” er blevet kritiseret fra mange sider, fordi det reelt lagde magten i Somalia i hænderne på en snæver kreds af korrupte politikere.

Shirdoon, Den Internationale Valutafond (IMF) og Verdensbanken

Shirdoon har medvirket til at udplyndre Somalia, skrev Abdulaziz Al-Mutairi på TWNSIDE den 17. november, for fra begyndelsen af 1980-ernes arbejdede han for Bretton Woods Institutet under Verdensbanken.

”I de tidlige 1980-ere blandede Bretton Woods Institutet sig direkte i den Somaliske Republiks forhold og forværrede krisen i det somaliske landbrug. Institutet tvang økonomiske reformer igennem, som underminerede det grundlæggende koncept i Somalias økonomi: ”bytteforholdet” mellem nomadeøkonomien og landbrugsøkonomien.

Disse barske indgreb var en forudsætning for nye lån, der kunne dække Somalias stigende gæld til Verdensbanken”.

Men ”Somalias nye premierminister”, skrev Al-Mutairi også, ”dannede et selskab som blev kaldt ’Shirdoon International Ltd’. Selskabet leverede færdiglavede fødevarer købt i udlandet til alle dele af regionerne i den Somaliske Republik”.

Sammenkædningen af en politik, der er

dikteret af IMF og Verdensbanken, med leveringen af hjælp fra udlandet, underminerer de lokale bønders muligheder for afsætning og modvirker dannelsen af lokale markeder. Sådan var det i 1980-erne, og sådan er det også i dag.

Forholdet til IMF og Verdensbanken har været et problem for Somalia. I begyndelsen af 1960-erne optog man mange lån i Verdensbanken for at udvikle Somalias økonomi, og i en kort periode lykkedes det også. Men snart tvang den stigende gældsbyrde Somalia i knæ. I slutningen af 1960-erne betalte Somalia alle lånene tilbage og afbrød forbindelserne til Verdensbanken og IMF.

Erfaringerne fra de tidlige 1980-ere medvirkede også til, at den daværende overgangsregering under Abdulkassim Salad Hassen i oktober 2002 nægtede den såkaldte Globalbank at åbne kontorer i Somalia. Globalbanken var nemlig blevet dannet af Verdensbanken, IMF og omkring 50 børser og pengeinstitutter i den vestlige verden.

Unionister og separatister

Shirdoon er intet andet end en marionet for præsident Mohamud, skrev Omar Hassan på den somaliske hjemmeside Wardheer-News den 17. november. Og de langstrakte forhandlinger var bare et røgslør, som skulle skjule, at beslutningen om sammensætningen af den lille regering var taget for længst.

Mohamuds intention er at kunne handle præcist som de fleste andre præsidenter i Afrika gør, nemlig som uafhængige af dem,

Fowsia Yusuf Haji Aden

der har udpeget dem. Det var afslørende, mener Omar Hassan, at det var præsidenten, der først gav meddelelse om sammensætningen af den nye regering og ikke premierministeren.

Hassan bedømmer den nye regering til at være en klanbaseret regering væsentligst fra Hawiye-klanen og fra Abgaal, som er præsidentens egen sub-klan i Hawiye. Det har vakt almindelig glæde, at der nu er to kvindelige ministre og især en kvindelig udenrigsminister, som tilmed er vicepremierminister.

Men ser man så nærmere på, hvem Fowsia Yusuf Haji Aden egentlig er, vil man opdage, at hun samtidigt fungerer som en uofficiel repræsentant for Somaliland, hvis selvstændighed stort set ikke accepteres af andre end regimet i Somaliland selv.

Dermed mener Hassan også, at udnævnelsen af den nye regering er et slag i ansigtet på dem, der også i de nordlige områder - og også i Somaliland - kæmper for somalisk enhed.

Stridighederne mod syd

Med den kenyanske hærs erobring af Somalias næststørste by, havnebyen Kismayo i det sydlige Somalia, er der indledt et større slagsmål om, hvem der egentlig skal bestemme i det sydlige Somalia. Konflikten truer med at brede sig til det nordlige Kenya.

Den etiopisk-støttede krigsherre, Mohamed Ali Shire fra Jubastan, brokker sig over, at Kenya har erobret Kismayo og begunstiger krigsherren, Madobe.

Angrebet blev blandt indledt med, at kenyanske (og muligvis også andre) tropper blev

sat i land fra de kenyanske krigsskibe, der længe havde deltaget i bombardementerne af byen. Angrebet banede også vej for den kenyansk-støttede krigsherre, Sheik Ahmed Madobe, der leder Ras Kamboni, som den kenyanske hær længe har samarbejdet med. Det er hensigten, at Madobe skal fungere som marionethersker over Kismayo.

Kenya synes nemlig ikke til hensigt at opgive kontrollen med det sydlige Somalia. Det vækker selvfølgelig vrede.

Den 12. november beskyldte det somaliske parlamentsmedlem, Abdullahi Hussein Ali, overfor Shabelle Media Network ”det

kenyanske militær under AMISOM og krigere fra Ras Kamboni for at begå forbrud imod menneskeheden i Kismayo”. Liggende beskyldninger er også fremsat af det vestlige militære tidsskrift, Strategy Page.

Dagen efter indeholdt Shabelle et interview med den etiopisk-støttede krigsherre oberst Mohamud Ali Shire, som kalder sig præsident i Jubaland (se kortet på næste side). Shire beklagede sig over, at den kenyanske hær og Ras Kamboni i Kismayo havde afvist at få besøg fra overgangsregeringen, fra FN og fra AMISOM.

Shire sætter nu sin lid til den nye præsi-

Det sidst offentliggjorte kort fra BBC, der viste magtfordelingen omkring den 1. november.

dent.

Kenyas regering er selvfølgelig godt tilfreds med, at de kenyanske landtropper i dag officielt er en del af AMISOM, for så betaler FN og andre donorer for deres krigsindsats. Men da man for nylig bad Sikkerhedsrådet om penge til også at betale udgifterne for Kenyas krigsskibe, sagde et flertal i Sikkerhedsrådet nej til forslaget.

Al Shababs tilbagetrækninger

Stillet overfor en meget bedre bevæbnet modstander i Kismayo gjorde Al Shabab, hvad det også har gjort mange andre steder: man trak sig tilbage næsten uden kamp.

Samtidigt sagde Al Shabab ligesom de andre steder, at tilbagetrækningen kun var taktisk, og det synes gruppen at have bevist, hvad angår Kismayo. Her har der været mange væbnede sammenstød senere - hjulpet på vej af de nye autoriteters hensynsløse optræden.

”Væbnede sammenstød brød lørdag ud i Somalias havneby Kismayo”, skrev Shabelle

le blandt andet den 24. november.

”Vidner sagde, at svært bevæbnede og ukendte militser har stormet en base, der er oprettet af den kenyanske hær midt i byens hjerte, hvad der har kostet mange tab”.

Og den 22. november kunne man hos Shabelle læse en artikel med titlen: ”Formodede krigere fra Al Shabab angriber et hjem for en sikkerhedsofficer i Kismayo”.

I slutningen af artiklen skriver Shabelle: ”Angreb og bombeangreb er vokset i Kismayo siden koalitionsstyrker fra Somalia og Kenyas Forsvarsstyrker rullede ind i byen for en måned siden, efter at Al Shabab havde forladt den”.

Mange steder behøver Al Shabab ikke at angribe regeringens tropper, for det gør de nemlig selv, når de kommer op at slås om byttet fra plyndringer. Det skete den 23. november i Mogadishu. I hovedstaden i Hiiraan regionen, Beledweyne, tæt ved den etiopiske grænse, som er erobret af den etiopiske hær, arresterede soldater fra Djibouti den 19. november en somalisk viceguvernør.

Vil Al Shababs nederlag betyde, at organisationen nu er slået?

Nej, skrev UPI New den 21. november. Den er tværtimod farligere, end den var før, for Al Shabab bruger nu udelukkende guerillataktik.

Et hovedproblem er, mener UPI, at den somaliske regering fortsat er ineffektiv og præget af korrupsion og klanstridigheder.

Krigen breder sig til Kenya

Den 24. november fortalte det kinesiske telegrambureau, at Kenyas præsident havde krævet en undersøgelse af, hvordan det kunne gå til, at 42 politibetjente i det nordlige (og somaliske) Kenya var blevet dræbt i et baghold.

Dette er bare et af de sidste eksempler på, hvordan det er lykkedes for Al Shabab at brede krigen i Somalia ud til den somaliske

del af Kenya.

I en analyse med titlen: ”Hvordan Al Shabab tabte slaget, men måske vinder krigen”, skrev Abdi Ayente på Africa.com den 21. november blandt andet:

”I det sydlige Somalia er den somaliske militante gruppe Al Shabab ved at tabe den grusomme krig mod de kenyanske tropper. Men de er ved at vinde krigen i selve Kenya, nemlig krigen om folks hjerter og sjæle.

Søndag eksploderede en bombe, der sandsynligvis var blevet anbragt af en ”sovende celle” i Al Shabab, i en minibus i Nairobi og dræbte syv kenyanere. Snart efter drog vrede skarer af kenyanere igennem gaderne i hovedstadens Eastleigh distriktet (eller ”Lille Mogadishu”) bevæbnet med machetes. De plyndrede butikker, afbrændte biler og efterlod snesevis af sårede.

I Garissa, tæt ved grænsen til Somalia, var scenerne endnu mere afskyelige. Efter at ukendte gerningsmænd havde dræbt tre kenyanske soldater, gik Kenyas Forsvarsstyrker (KDF) på hævn tog. De brugte brutal vold, de løb grassat og satte et lokalt marked i brand. Ved at gøre dette, berøvede de det lokale samfund en hovedkilde til sin ernæring.

Medlemmer, som repræsenterer Garissaområdet i Kenyas parlament, hævder, at KDF-styrkerne har voldtaget kvinder og torteret mange uskyldige mennesker i området efter dette helvede. De er rasende og føler sig dybt sårede, og de kræver nu en hurtig undersøgelse og foreslår international hjælp til deres beskyttelse.

Millioner af somaliere, der lever i dette land og uanset, hvilke pas, de har, er blevet ofre for bøller rundt omkring i Kenya. Frygt, skyldfølelser over det, de har tilfælle, og følelser af ”anderledeshed” har grebet millioner af somaliere i dette land, hvilket alt sammen er godt nyt for Al Shabab”.

Nettet strammes overfor Syrien

Kort tid efter mødet i Syriens Venner i Istanbul den 1. april, hvor Syriens Nationale Råd (SNC) var inviteret med som ”repræsentant for det syriske folk”, anerkendte også USA SNC. Men siden har USA ændret holdning og har slået hånden af SNC. Der skal en meget bredere opposition til, hævder den amerikanske udenrigsminister Hillary Clinton nu.

På trods af rigelige pengemidler til SNC og til Syriens Frie Hær (FSA) – blandt andet besluttede de arabiske lande i forbindelse med mødet at betale 100 millioner dollars til at lønne FSA med – så havde de ikke gjort tilstrækkelige fremskridt, mente USA.

FSA bliver også mere og mere berygtet for sine massakrer imod civilbefolkningen. Den praler tilmed med dem, som da den 4. november lagde en amatørvideo på Internettet, der viste tilfangetagne, ubevæbnede og uuniformerede militser fra en lokal forsvarsmilit, der blev skudt ned, mens man råbte ”Assads hunde” efter dem.

Faktum er i dag, at størstedelen af FSA

udgøres af udenlandske jihadister. Læger Uden Grænser hævder, at halvdelen af dem, den behandler, er udenlandske jihadister eller islamistiske fanatikere.

Resultatet af denne optræden fra FSA’s side er naturligvis det modsatte af det tilsigtede. I stedet for at gøre den syriske hær mindre populære i den almindelige befolkning styrker man den. Fra oprørernes områder søger civilbefolkningen at flygte eller at skjule sig, mens de i de regeringskontrollerede områder søger beskyttelse hæren.

En udvidelse af grundlaget for SNC og for Syriens Frie Hær var blevet nødvendig, mente USA.

Fra amatørvideoen: et offer forsøger at argumentere med sin morder, før han bliver skudt.

Mødet i Doha

I begyndelsen af november blev der afholdt et stort møde i Qatars hovedstad Doha for at udvide den syriske opposition, som Clinton nu betegnede som en slags udenlandske og irrelevante aktivister, som sjældent havde sat foden på syrisk jord. I stedet ønskede Washington forbindelse med dem, der "kæmper og dør" i selve Syrien.

De første fire dage af mødet var ren forvirring, fordi SNC nægtede at opgive sin indbringende forretning, men efter fire dages tovtrækkeri og armvridning endte mødet med, at man valgte nye repræsentanter for oppositionen, der nu ledes af Sheikh Ahmed Moaz al-Khatib, som blev præsenteret som en moderat imam.

Imamen er dog et velkendt medlem af det muslimske broderskab og medlem af ledelsen af Shell.

Alligevel viste det sig særdeles vanskeligt at forene alle oprørsgrupper under ledelse af Den Nationale Koalition af Syriske Revolutionære og Oppositions Styrker, som ledelsen nu bliver kaldt. Mange oprørsgrupper truede med at dræbe alle, som blandede sig i Syriens "indre" forhold, uden at være godkendt af SNC.

Oprørere i Syriens største by, Aleppo, ville heller ikke underordne sig, og der skulle en del armvridning til, før de endeligt meget tøvende gav efter.

Den Nationale Koalition af Syriske Revolutionære og Oppositions Styrker er blevet anerkendt af Frankrig, Tyrkiet, seks stater i den Persiske Golf og for nylig af Storbritannien, men ikke af den amerikanske regering eller (endnu?) af Den Arabiske Liga på grund af modstand fra Irak og Algeriet. Den konservative canadiske regering vil først have garantier for, at den nye opposition vil overholde de menneskelige rettigheder herunder retten til fri religionsudøvelse. Men da en sådan "garanti" sikkert ikke er så vanskeligt at få, synes det kun at være et spørgsmål om tid, før oppositionen også anerkendes af Canada.

Frankrig

Frankrig var det første vestlige land, der anerkendte den nye opposition, udvekslede ambassadører med det, og den 17. november modtog Frankrigs socialistiske præsident Francois Hollande en delegation fra oppositionen i Elysée Paladset.

Det gør Hollande, skrev den franske historiker Thierry Meyssan på Voltaire Network den 21. november, fordi hans mål er at genoplive Frankrigs gamle drøm om at

genskabe den periode i Syriens historie fra 1923 og til 1944, hvor Syrien var en fransk koloni.

I sin tale til FN's generalforsamling den 25. september sagde Hollande, at Frankrig anså et regimeskifte i Syrien for "sikkert", og at man ville anerkende en syrisk overgangsregering så snart, den var dannet. Han mente også, at han kunne danne den selv ved at involvere det Nationale Råd – "en marionet-organisation, der er dannet af DGSE (det udenlandske franske efterretningsvæsen), og som blandt andet er finansieret af Qatar", som Meyssan skrev. Han tilbød også, at Frankrig kunne forvalte de områder af Syrien, som var blevet "befriet".

Men her synes han i hvert fald på kort sigt at være kommet i konflikt med USA's interesser, for hans ønsker blev afvist af Clinton.

Storbritannien

Den 12. november skrev countercurrents.org, at også den britiske premierminister David Cameron nærer planer om "begrænsede" angreb på Syrien, og at den britiske forsvarsledelse var i færd med at lægge planer for angrebene.

"Cameron ønsker en ophævelse af våbenembargoen mod Syrien, som forhindrer parterne i at modtage våben fra udlandet," skrev countercurrents.org. "Cameron ønsker også at lægge mere pres på USA for at hjælpe de syriske rebeller, og hvis han får succes, vil man se Storbritannien levere våben direkte til rebellerne", skrev hjemmesiden også.

Ligeledes er Cameron optaget af få at dannet en "humanitær korridor", som angiveligt skal bringe nødhjælp frem til der syriske folk. Dog er nødhjælpskorridoren ikke mulig at etablere uden samtidigt at indføre et flyveforbud som i Libyens tilfælde, men her er vedtagelsen af forbuddet i Sikkerhedsrådet blevet imødegået af russiske og kinesiske trusler om at nedlægge veto, og man må nu gå en anden vej. I første omgang er Cameron dog optaget af at forhindre krigen i Syrien i at brede sig til Tyrkiet og Libanon.

Cameron har også det problem, at modstanden imod enhver ny krig er meget stærk i Storbritannien, hvor befolkningen allerede er massivt imod fortsat britisk deltagelse i krigen mod Afghanistan og i øvrigt mener, at de store udgifter, der er forbundet med nye krige er bedre anvendt på at sikre be-

Frankrigs "progressive" præsident modtager den "progressive" imam ved præsidentpaladset.

folkningen bedre levevilkår, skrev countercurrents.org også.

Israelsk missilangreb

"Efter Barack Obamas genvalg i forrige måned har USA og dets allierede optrappet deres krigsforberedelser imod Syrien", skrev Niell Green på countercurrents.org den 12. november og han fortsatte:

"I den mest alvorlige eskalation i den 20 måneder gamle konflikt mod dette land i Mellemøsten affyrede de israelske væbnede styrker et missil ind i syrisk territorium i søndags.

Angrebet fra et avanceret Tammuz ledet missil er det første kendte angreb fra de israelske forsvarsstyrker (IDF) siden Yom Kippor krigen i 1973. Israelske krigsfly bombede et påstået anlæg nuklearanlæg i 2007, men begge regimer har officielt ikke anerkendt angrebet.

Det er blevet oplyst, at det israelske missil har ramt en base for den syriske hær, skønt regeringen i Damaskus ikke har udtalt sig om det.

Det er også blevet oplyst, at IDF-angrebet kom som svar på en syrisk mortargranat, der ramte Golan Højderne – et syrisk område, som Israel har holdt ulovlig besat siden 1967. Ingen er blevet rapporteret dræbt eller såret af hvad, der betragtes som en vildfaren granat", skrev Niell Green også.

Vildfaren og vildfaren? Det kan såmænd lige så godt være, at det var oprørerne selv, der har affyret morteren for også at få inddraget Israel i krigen mod Syrien.

Hvorom alting er – krigen mod Syrien er accelereret. Og den syriske hær bliver mere og mere trængt. Den 21. november fortalte McClatchy Newspapers, at syriske rebeller havde erobret to ud af tre olieområder i den sydligøstlige Deir al Zour provins.

Vellykket besøg fra Somalia

Besøget fra Somalia af kassereren for STS Somalia, Ali Elmi, blev afsluttet fredag den 9. november. Inden Ali rejste tilbage igen, var der sket mange ting af betydning for STS Somalia, som er den paraplyorganisation, som STS International Solidarity har opbygget i Somalia, siden vores forening begyndte at arbejde i Somalia i 1999.

I modsætning til andre organisationer af STS Somalias karakter har hovedkvarteret for STS Somalia altid ligget i Somalias

hovedstad Mogadishu, mens dets vigtigste indsatsområder har været Mogadishu-området og det sydlige og centrale Somalia.

Dette har også gjort STS Somalia sårbar. Efter den etiopiske invasion har STS Somalia mistet fem fremtrædende medlemmer,

Ali Elmi taler i Aarhus. Foto: John Graversgaard.

der dels er omkommet under de mange kampe og dels for lederen af fiskerlandsbyen Jazeera's vedkommende af plyndrende regeringssoldater, der angreb den bank, som han opholdt sig i for at hæve penge til fiskerkollektivet.

Fra 2003 og frem til 2005 opbyggede STS International Solidarity et NGO-center til de dengang 22 medlemsorganisationer af STS Somalia takket være en bevilling på godt en halv million kroner fra Projekttrådgivningen. Men da alle faciliteter var samlet på Bakara marked i Mogadishu, er de stort set alle blevet ødelagt af kampe, der er brudt ud senere.

Den største af disse somaliske organisationer er formentlig Sammenslutningen af Somaliske Kooperative Bevægelser, som havde mere end 206.000 individuelle medlemmer, da optaget i STS Somalia i 2002.

Siden har STS Somalia fået to nye medlemsorganisationer, men på grund af de usikre forhold var det nødvendigt, at vi fik lejlighed til at tale udførligt med en repræsentant for STS Somalia. Den mest oplagte repræsentant var STS Somalias kasserer Ali Elmi, som sammen med professor Shirwa – tidligere leder af Somalias Landbrugsuniversitet – er i gang med at genopbygge STS Somalia.

STS Somalias kendetegn

STS Somalia deler den opfattelse, STS International Solidarity har, nemlig at det somaliske folk har ret til selv at bestemme over sin egen skæbne – uden nogen som helst indblanding udefra.

Vi er også enige om at forsvare demokrati og alle menneskelige rettigheder. Dette gav sig for eksempel udslag i, at STS Somalia hjalp os med at afholde en fem dages workshop om demokrati og menneskelige rettigheder i Mogadishu i januar 2011 – hvor Ali Elmi i øvrigt var en hovedsponsor.

Ali Elmi står også bag opførelsen af det

nye hospital i Marka, hvor man behandler patienter, der lider af AIDS og tuberkulose. Det er hans entreprenørfirma, der har bygget det, og han har selv betalt de 60 procent af prisen for opførelsen, ligesom han betaler 60 procent af de løbende udgifter.

Alle medlemsorganisationer i STS Somalia tilhører den ofte oversete politiske strømning, som tager sit udgangspunkt i de bedste sider – men ikke de dårlige – af Siad Barres politik, da han regerede Somalia frem til 1972. Blandt andet var kvinder og mænd ligestillede, og kvinder kunne gå klædt, som det passede dem selv.

En sympatisk repræsentant

Udover at være det, man før i tiden ville betegne som filantrop, er Ali også et meget sympatisk og uprætentiøst menneske, som vandt tillid hos alle, som mødte ham.

Da der var usikkerhed om Alis visumansøgning, blev programmet for hans besøg lagt mindre end en uge før, han ankom tirsdag den 6. november ved middagstid. Den korte forberedelsestid var formentlig grunden til, at kun medlemmer af ledelsen af Ogadenforeningen deltog i mødet samme aften.

Alligevel blev det et vigtigt møde, fordi vi fik lejlighed til at blive grundigt orienterede om forhandlingerne mellem den etiopiske regering og den væbnede Ogadens Befrielsesfront (ONLF).

ONLF's taktik er simpel. Man kræver, at Etiopien lever op til sin egen forfatning. Etiopien er nemlig en forbundsstat, der består af en række selvstændige nationer, som har ret til løsrivelse, hvis de selv ønsker det.

Under de første forhandlinger, som foregik med Kenyas regering som mæglere, anerkendte den etiopiske regering ONLF som en ligeværdig samtalepartner, men siden er kravet fra kliquen af magthavere i Etiopien blevet skærpet.

I øvrigt mente ONLF, at regeringen stod meget svag. For der var oprørsbevægelser i gang mange steder i Etiopien – også hos Oromo-folket, som udgør Etiopiens største etniske gruppe med godt 25 millioner mennesker.

Også deltagerne i et offentligt møde onsdag den 7. oktober i Roskilde fik meget ud af mødet med Ali.

Møde i Udenrigsministeriet

Onsdag den 7. november om formiddagen holdt vi møde med den nuværende leder af Afrika-afdelingen, Peter Bøgh Jensen.

Men det var tydelig, at der var sket en ændring af den danske politik under den nye regering. Under et møde for et par år siden med den daværende leder af Afrika-afdelingen Mette Knudsen, som var tidligere ambassadør i Etiopien, og hendes nærmeste medarbejder Anna Ehrenreich var det stadig muligt at få tilskud til arbejdet i Somalia via Udenrigs- og Bistands-

ministeriet.

Men det er det ikke mere. Alle penge til Somalia fordeles nu via FN og ambassaden i Nairobi. Mens CISU (Civilsamfund i Udvikling – det tidligere Projekttrådgivningen) også har fået en mindre del af pengene til bistand i Somalia.

Ved at knytte sin hjælp endnu mere til FN signalerer den nye regering sin villighed til at følge FN's kurs i den somaliske konflikt – som *ikke* er at overlade det til somalierne selv at bestemme. Men også andre beslutninger peger i samme retning.

For eksempel har den nye regering skærpet den gamle regerings aktivistiske udenrigspolitik ved at give 213 millioner kroner af bistandsmidlerne til at opruste den kenyanske hær for og til dannelse af en såkaldt østafrikansk "fredsstyrke."

Nu vil STS International Solidarity henvende sig til den danske ambassade i Nairobi med sine projekter.

Møde i Aarhus

I modsætning til i København er somalierne i Aarhus godt organiseret. Langt de fleste somaliske foreninger er medlemmer af Somali-Aarhus. Det giver meget bedre muligheder for at arrangere møder.

Torsdag den 8. november blev der afholdt et møde i Somalisk Familieforening i Aarhus. Mødet var arrangeret af de somaliske foreninger i Somali-Aarhus i samarbejde med Enhedslistens anti-racistiske gruppe.

Trods det korte varsel fandt mere end 30 somaliere vej til mødet.

Efter at have hørt på Ali – som talte somalisk – og efter at have stillet diverse spørgsmål også til Vagn Rasmussen fra STS International Solidarity, spurgte mange af deltagerne, hvordan de kunne bære sig ad med at hjælpe STS.

Sofia Ibrahim fra bestyrelsen i STS lod omdele et stykke papir, hvor hun bad interesserede i at skrive deres navn og deres e-mail-adresse, så ville STS snarest sende dem mails, der forklarede, hvordan de skulle bære sig ad.

Udover disse resultater af Alis besøg kom vi også et godt skridt videre i vores bestræbelser for at få åbnet et kontor i Nairobi.

Fra mødet i Aarhus. Foto: John Graversgaard.

Baggrund for kampene i Gaza

Mange faktorer har før, under og efter angrebet på Gaza haft betydning. Her forsøger vi at beskrive nogle af dem.

Tunesiens udenrigsminister kysser et dræbt barn på panden, mens en leder fra Hamas holder det.

Hamas kom til magten som et resultat af valget til det palæstinensiske parlament i januar 2006 i en valghandling, der dengang og også af Washington blev betegnet som "de frieste valg i Mellemøsten". Hamas erobrede et stort flertal af pladserne i det palæstinensiske parlament, og slog dermed den gamle Fatah-ledelse, som var kendt for sin korruption. Alligevel mente Hamas, at der var brug for en national samlingsregering og selv efter, at Fatah lavede et militærkup mod regeringen på Vestbredden, fastholdt man denne ide.

Dengang hørte Syrien, Hizbollah og Iran til Hamas' største støtter, men siden har

Hamas skiftet side. Nu satser man i stedet på de arabiske lande. Qatars emir har aflagt besøg i Gaza og har lovet stor finansiel støtte til Hamas og Gaza. Hamas er også blevet gode venner med andre arabiske lande for eksempel Egypten og Tunesien, som i dag regeres af fundamentalister. For nylig overtalte Egypten Hamas til at flytte sit udenlandske hovedkvarter fra Damaskus i Syrien og til Doha, som er hovedstad i Qatar.

Hamas' stigende afhængighed af fundamentalister har på den ene side åbnet en stor mulighed for

sekulære kræfter.

Ved lokalvalget på Vestbredden – i Gaza fik man ikke lov til at stemme, og Hamas stillede ikke op på Vestbredden – den 20. oktober fik en koalition af venstreorienterede partier, hvoraf Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP) er den største, 22 procent af stemmerne, hvilket har anbragt den palæstinensiske venstrefløj i en nøgleposition, da man er nødt til at tage hensyn til dets repræsentanter fremover.

Men på den anden side har det også anbragt Washington i noget af en kattepine. Sagen er følgende:

"En eskalerende konflikt ville komme på tværs af Washingtons forberedelser til militære interventioner ved hjælp af sine lokale marionetter for at vælte Bashar al-Assads regime i Syrien - en handling som betragtes som vital for at isolere Iran", skrev Jean Shaul den 22. november på globalresearch.ca. "Den amerikansk opbakkede kampagne mod Assad er afhængig af støtte fra Tyrkiet og en række andre arabiske lande, hvor oppositionen til Israels angreb på Gaza er overvældende."

Derfor skyndte Hillary Clinton sig med at rejse til Kairo, hvor våbenhvilen blev underskrevet.

Raseriet over myrderierne var åbenbar. Det kom også til mange demonstrationer og anholdelser på den besatte Vestbred.

Noter:

Partier slutter sig sammen i Pakistan

Den 11. november meddelte Labour Party Pakistan (LPP, Arbejderpartiet, som STS samarbejder med), Awami Party Pakistan og Workers Party Pakistan, at de havde besluttet sig til at slutte sig sammen.

Ifølge Assim Saijd Akhtar, som der er medlem af LPP, kom meddelelsen efter, at der var ført mange forhandlinger imellem partierne, og forhandlingerne var væsentligst blevet drevet frem af de unge i de tre partier, samt af unge uden for partierne.

"Disse unge bærer nemlig ikke rundt på bagagen af gamle modsætninger (læs: "trotskistiske, stalinistiske og maoistiske"), sådan som en del af de ældre stadig gør".

Af afgørende betydning har det også været, at det er lykkedes at genoplive NSF – den nationale studenterbevægelse - skønt med visse vanskeligheder i starten.

Det nye parti vil holde sin første kongres i løbet af sommeren 2013.

Pakistanindsamlingen

I vil meget snart høre nyt fra foreningen, Pakistanindsamlingen. Den er i færd med at samle den første brede kreds af anbefalere, som den snart vil præsentere. Dem vil man holde møde med sidst i december eller først i januar for at tage stilling til udarbejdelse af materiale, som også vil blive sendt til læserne af Intersol.

Du kan allerede nu støtte tekstilarbejdernes fagforening i Pakistan ved at sende et beløb til:

FI-konto 8401 33 70 592 eller til:
Girokonto: 069 29 21 (mærket Pakistan).

Husk generalforsamlingen!

Da vi går ud fra, at dette nummer af Intersol – som er et slags ekstranummer for 2012 – når ud til læserne inden den 2. december, vil vi benytte lejligheden til igen at gøre opmærksom på, at STS afholder sin årlige generalforsamling:

Søndag den 2. december kl. 14.00.
For at gøre det lettere for folk, der bor i

København at deltage, afholder vi denne gang generalforsamlingen hos

Britta Cordth, Lillegrund 12, 1. sal, 2300 Kbh. S.

Hvis du ringer til kontoret på 46 37 44 94, vil vi være dig behjælpelig med evt. transport.

Solidaritetsfonden

Solidaritetsfonden, hvis vigtigste opgave er at støtte projekter, der ligger inden for rammerne af det, STS beskæftiger sig med, blev godkendt af Justitsministeriet i begyndelsen af august.

Fonden har en fast kapital på 251.000 kr., og dens arbejdskapital er vokset til i alt 35.506,70 kr.

Da den ikke har haft megen tid at arbejde i, vil den henstille til Justitsministeriet at arbejdskapitalen overføres til brug i 2013.

Man kan støtte fondens arbejde ved at sætte et beløb ind på konto nr. 8401 33 71 194.

Fonden modtager også midler, der gives i arv.

Tiltroen til at massemedierne taler sandt er faldende. Mindre end 30 procent mener i dag, at TV, radio og aviser i Danmark fortæller sandheden. I stedet søger især de unge deres oplysninger fra det voksende antal alternative medier på nettet. Det er også herfra STS's hjemmeside mest henter sine mange historier. Da der ikke er plads til dem alle i Intersol, opfordres du til at placere – www.intersol.dk – blandt dine favoritter og til at tjekke det engang imellem.

Hjemmesiden

www.intersol.dk

Opdateres flere gange ugentligt

B

Returadresse: STS International Solidarity, Borgediget 23, 1. 4000 Roskilde

Slagteri som led i en valgkamp

I en uge blev kyststriben Gaze bombardementer fra luften og fra havet. Bombardementerne kostede en værgeløs befolkning 161 dræbte og 1222 sårede. Den 21. november blev der indgået våbenhvile mellem Hamas og den israelske regering.

Den 15. november blev den arabiske BBC-journalist Jihad Misharawi hus i Gaza ramt af en israelsk granat, der dræbte hans unge søn. Pressen er et yndet mål for de israelske angreb, fordi den fortæller, hvad der sker. Her ses Jihad Misharawi, der bærer sin søn til hans alt for tidlige grav. Foto: BBC.

Men var angrebet overhovedet nødvendigt?

Nej, sagde den israelske fredsaktivist, Gershon Baskin til avisen Haaretz den 12. november:

”Timer før Hamas’ stærke mand blev myrdet, havde han modtaget et udkast til en aftale om en permanent våbenhvile med Israel, som inkluderede mekanismer, der kunne bevare våbenhvilen i de tilfælde, hvor en opflamning af modsætninger mellem Israel og fraktionerne i Gaza-striben fandt sted”.

Hamas’ stærke mand var lederen af Hamas’ væbnede styrker, Ahmed Jabari, der sammen med sin søn blev dræbt af et israelsk missil, mens han var ved at overveje fredstilbuddet, som var fremsat af

Gershon Baskin, og som den israelske forsvarsledelse var vidende om blev forelagt Jabari.

Baskin lærte Jabari at kende, da han i december 2011 optrådte i rollen som mægler i konflikten om den israelske soldat Gilad Shalits løsladelse fra fangenskab i Gaza, hvilket medførte en meget rost fangeudveksling. Selv Netanyahu takkede de israelske fredsaktivister, der havde gjort udveksling af fanger mulig.

Ikke uventet opfattede Hamas og andre militære grupper i Gaze drabet som en kolossal provokation, og de begyndte at sende raketter af

sted mod Israel, som påstod, det nu var blevet angrebet og havde ret til at forsvare sig.

I syv døgn ramte israelske bombardementer Gaza ustandseligt. Undertiden blev der affyret elleve missiler i timen, og der blev brugt våben, der er forbudt af FN.

Men: ”Dette blodbad kunne være undgået. De, der har lavet det, må dømmes af vælgerne, men til min beklagelse vil de få flere stemmer på grund af det”, sagde Baskin til Haaretz.

ET LED I VALGKAMPEN

”Af hensyn til Israel har jeg besluttet at holde et valg nu og så hurtigt som muligt”, sagde Israels premierminister Ben-

jamin Netanyahu den 9. oktober. Men hvis befolkningen skulle se bort fra den elendige økonomi, var en krig nødvendig.

Netanyahu har virkelig grund til bekymring!

Den 5. august 2011 bragte STS’s hjemmeside en artikel med overskriften: ”Israel oplever i disse uger massive protester mod landets regering”.

Af artiklen fremgik det, at flere end 150.000 demonstranter fra alle samfundslag havde protesteret imod Netanyahu-regeringens økonomiske politik, at politiet mente, at op imod 150.000 var på gaden i sidste weekend, og at et lignende antal forventedes at møde op om lørdagen, hvor der var indkaldt til lignende protester. Alene foran Netanyahus bolig havde over 15.000 mennesker demonstreret.

Anledningen var stigende leveomkostninger, høje skatter og stigende ulighed i indkomsterne.

Omar Misharawi, myrdet af Israel den 15. november. Man kan med rette spørge sig selv, hvilken fare Omar har udgjort for Israel.

Husk at betale kontingent eller abonnement. Minimum 100 kr. pr. år.

STS, der yder humanitær bistand, mener, at problemerne i verden ikke skyldes mangelen på tekniske, industrielle eller økonomiske ressourcer, men den måde ressourcerne anvendes på. For blot nogle få procent af de store ressourcer, der bliver brugt til at føre krig med eller til andre forsvarsformål, kan man sikre hvert eneste menneske på jorden en anstændig tilværelse. Derfor samarbejder STS fortrinsvis med kræfter, der lige som os selv ønsker en anden lokal og global fordeling af ressourcerne.